

Arrest

nr. 345 839 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 december 2025 met refertenummer 135029.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

Op 27 november 2025 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.06.2025 werd ingediend door:

Naam: A. O.

Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Somalië
Geboortedatum: (...)1978
Geboorteplaats: Kismayo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

¶ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde A. O. R. (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.'

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: "Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

Betrokkene heeft bij zijn huidige aanvraag opnieuw het attest van de Somalische ambassade voorgelegd dd. 21.06.2024 met legalisatie. Deze stelt dat betrokkene zijn aanvraag voor een paspoort dd. 01.03.2024 werd geweigerd omdat hij niet voldoet aan de criteria die zijn opgelegd door de bevoegde autoriteiten. De aanvrager zou volgens dit document niet in aanmerking komen om een nieuw Somalisch paspoort te kunnen aanvragen. Waarom hij geen Somalisch paspoort kan aanvragen, met andere woorden waarom hij niet voldoet aan de opgelegde criteria door de bevoegde autoriteiten, is voor onze dienst onduidelijk. Het attest stelt dat er niet langer paspoorten worden afgeleverd aan mensen van de Bajuni gemeenschap, maar het attest bevestigt eigenlijk niet of de aanvrager deel uitmaakt van deze gemeenschap noch wordt de nationaliteit en de identiteit van de aanvrager bevestigd door de Somalische ambassade. Het document van de Somalische ambassade bevat daarnaast geen enkel veiligheidskenmerk (watermerk, UV-beveiliging), noch biometrische kenmerken. Het document laat daarom niet toe om de fysieke band met de aanvrager als individu vast te stellen. Dit maakt dat de identiteit van betrokkene onvoldoende is gegarandeerd. Dit document kan dus niet als een plaatsvervangend identiteitsbewijs worden aanvaard in de zin van de Vreemdelingenwet.

Verder legt betrokkene nu ook een 'geboorte certificaat' dd. 04.11.2022 voor. Echter, dit certificaat is opgesteld na verificatie de bron en geldigheid van de aanvrager zijn officiële documenten en identiteitskaarten.

Dit is op zich wel vreemd te noemen aangezien betrokkene een attest voorlegt dat hij geen paspoort kan aanvragen en hij geen andere identiteitsbewijzen voorlegt bij huidige aanvraag of vorige aanvragen. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter.

Het recht op verblijf in kader van gezinshereniging artikel 40ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, 11, 22, en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 40ter en 62, §2 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.

De in artikel 62 van de Verblijfwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de Verblijfwet dient de ouder van een minderjarig Belgisch kind in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging een "geldig identiteitsdocument" voor te leggen.

Verzoeker legde een gelegaliseerd geboortecertificaat neer, alsook een attest waaruit blijkt dat de Somalische ambassade hem, wegens zijn etniciteit, met name Bajuni, geen paspoort kan toekennen.

Dit attest stelt volgende:

“The Embassy of the Federal Republic of Somalia to the Kingdom of Belgium, Benelux Countries, and Permanent Mission to the European Union in Brussels hereby confirms this reference letter SEB/COD/101199/03/24 regarding Mr. A. A. O.'s Somali passport application requested on March 1, 2024. This application has been denied and did not meet the criteria set by the relevant authority. Below are Mr. O.'s details:

Name Mr. A. A. O.

Date of Birth (...) 1978

Passport Application No BRU(...)

The Consular section of the Embassy has formally communicated to Mr. O. that his application has failed further processing at the Somali Immigration Department. This decision remains in effect and has been applied to all members of the Somali Bajuni community and cannot be reversed in the near future.

Consequently, the Somali Immigration and Neutralization Department has declined Mr. O.'s passport application, and he is not eligible to reapply for a Somali passport. The Embassy of the Federal Republic of Somalia will not accept further passport applications from Mr. O. on the aforesaid grounds."

Vrije vertaling:

(...)

Verwerende partij stelt dat uit dit attest niet zou blijken dat verzoeker deel zou uitmaken van de Bajuni gemeenschap.

Uiteraard is verzoeker deel van de Bajuni gemeenschap. Dit wordt letterlijk vermeld in het schrijven van de Somalische ambassade.

Bovendien is verzoeker geboren in Kismayo. Dit zijn de eilanden aan de Somalische kust waar de Bajuni-gemeenschap zijn origine kent.

Verwerende partij moet zorgvuldig en redelijk blijven.

3.

Verder legt verzoeker een geboortecertificaat voor. Verwerende partij stelt hierover dat het vreemd is dat verzoeker geen andere identiteitsbewijzen voorlegt, maar deze wel zagezegd heeft voorgelegd bij het bekomen van het geboortecertificaat.

Deze motivering is op geen enkele manier afdoende.

Verweerder moet nagaan of met de neergelegde stukken de identiteit van verzoeker kan worden vastgesteld en daarmee de afstammingsband met zijn Belgisch kind.

Dit wordt op geen enkele manier afgetoetst.

Verzoeker verwijst er nog ten overvloede op dat het begrip "geldig identiteitsdocument" ook niet dient te worden beperkt tot een geldig paspoort.

Er bestaat een cascadereregeling waarmee rekening moet worden gehouden.

Verzoeker verwijst hiervoor naar arrest nr. 229.757 van 3 december 2019 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd dat ook andere documenten onder dit begrip kunnen vallen.

In het vermelde arrest werd door verzoeker, vader van een Belgisch minderjarig kind, een geldig duplicaat van zijn nationale identiteitskaart voorgelegd. Dit document bevatte, naast een foto, de volgende gegevens: naam, voornaam, geboortedatum en -plaats, kaartnummer en datum en plaats van afgifte, alsook de aanduiding van de bevoegde overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.

Uit artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, en artikel 41, § 2, van de Verblijfwet, noch uit artikel 52 van het verblijfsbesluit, volgt dat een geldige (nationale) identiteitskaart niet kan worden beschouwd als een "geldig identiteitsdocument" in de zin van voormelde bepalingen.

Bijkomend is het ook niet nodig dat om een geldig identiteitsbewijs gaat.

Het Grondwettelijk Hof bevestigde in arrest nr. 131/2024 van 21 november 2024 dat deze beperking ongrondwettig is. De latere wijziging van artikel 40ter Vw door de wet van 10 maart 2024 verandert hieraan niets.

Het volledig uitsluiten van alternatieve middelen heeft onevenredige gevolgen voor het recht op privé- en gezinsleven (artikelen 10, 11, 22 en 22bis Grondwet) en houdt onvoldoende rekening met het belang van het minderjarige Belgische kind.

Het voorgelegde gelegaliseerde geboortecertificaat samen met het bewijs dat hij geen paspoort kan krijgen, moeten al dus aanvaard worden ter staving van de identiteit van verzoeker.

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 40ter in overeenstemming met artikelen 10, 11, 22 en 22bis Grondwet, in samenhang met de motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 2 juni 2025 voor de tweede keer een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig Belgisch kind. Op 8 juli 2024 diende de verzoekende partij ook al een dergelijke aanvraag in, die eveneens negatief werd afgesloten, maar uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt niet dat de verzoekende partij beroep instelde tegen deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2025.

De verwerende partij grondt de bestreden beslissing op artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat op het moment van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing verder naar artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) dat luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).”

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde artikelen wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat “betrokkene bij zijn huidige aanvraag opnieuw het attest van de Somalische ambassade (heeft) voorgelegd dd. 21.06.2024 met legalisatie. Deze stelt dat betrokkene zijn aanvraag voor een paspoort dd. 01.03.2024 werd geweigerd omdat hij niet voldoet aan de criteria die zijn opgelegd door de bevoegde autoriteiten. De aanvrager zou volgens dit document niet in aanmerking komen om een nieuw Somalisch paspoort te kunnen aanvragen. Waarom hij geen Somalisch paspoort kan aanvragen, met andere woorden waarom hij niet voldoet aan de opgelegde criteria door de bevoegde autoriteiten, is voor onze dienst onduidelijk. Het attest stelt dat er niet langer paspoorten worden afgeleverd aan mensen van de Bajuni gemeenschap, maar het attest bevestigt eigenlijk niet of de aanvrager deel uitmaakt van deze gemeenschap noch wordt de nationaliteit en de identiteit van de aanvrager bevestigd door de Somalische ambassade. Het document van de Somalische ambassade bevat daarnaast geen enkel veiligheidskenmerk (watermerk, UV-beveiliging), noch biometrische kenmerken. Het document laat daarom niet toe om de fysieke band met de aanvrager als individu vast te stellen. Dit maakt dat de identiteit van betrokkene onvoldoende is gegarandeerd. Dit document kan dus niet als een plaatsvervangend identiteitsbewijs worden aanvaard in de zin van de Vreemdelingenwet. Verder legt betrokkene nu ook een ‘geboorte certificaat’ dd. 04.11.2022 voor. Echter, dit certificaat is opgesteld na verificatie de bron en geldigheid van de aanvrager zijn officiële documenten en identiteitskaarten. Dit is op zich wel vreemd te noemen aangezien betrokkene een attest voorlegt dat hij geen paspoort kan aanvragen en hij geen andere identiteitsbewijzen voorlegt bij huidige aanvraag of vorige aanvragen.” De verwerende partij besluit daaruit dat, “Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, hij niet (voldoet) aan de voorwaarden van artikel 40ter.”.

Gelet op de wetshistoriek inzake artikel 41 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er vooreerst op dat de verwijzing in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit naar “artikel 41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet een vergetelheid van de wetgever betreft om dit artikel mee aan te passen aan de wijzigingen van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en gelezen moet worden als een verwijzing naar de gehele paragraaf § 2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet (zie de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 51/2845/1, bij de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en bij de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2018-2019, nr.54/3618/1. Uit deze wetshistoriek blijkt dat artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen werd door artikel 41, §2 van

de Vreemdelingenwet bij wet van 19 maart 2014 en de laatste wijziging bij wet van 8 mei 2019 slechts van louter juridisch-technische aard waren).

Zoals blijkt uit artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet moet het dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. De Raad wijst er daarbij wel op dat, zelfs al volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, er in alle geval wel sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat zij van oordeel is dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten niet blijkt dat zij haar identiteit heeft aangetoond. De verwerende partij motiveert dat het onduidelijk is waarom de verzoekende partij geen Somalisch paspoort kan aanvragen, met andere woorden waarom zij niet voldoet aan de opgelegde criteria door de bevoegde autoriteiten. Ze stelt dat het voorgelegde attest wel aangeeft dat er niet langer paspoorten worden afgeleverd aan mensen van de Bajuni gemeenschap, maar niet bevestigt of de aanvrager deel uitmaakt van deze gemeenschap. Daarnaast stelt de verwerende partij dat dit attest noch de nationaliteit noch de identiteit van de aanvrager bevestigt.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert, blijkt uit het voorliggend attest duidelijk dat de aanvraag van de verzoekende partij niet verder in behandeling wordt genomen en dat deze beslissing geldt voor alle leden van de Banjuni gemeenschap. Hieruit volgt onmiskenbaar dat de verzoekende partij ook tot de Banjuni gemeenschap behoort. Er wordt verder aangestipt dat de aanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd en dat ze niet meer in aanmerking komt om opnieuw een paspoort aan te vragen. Ook waar de bestreden beslissing stelt dat dit attest niet duidelijk de nationaliteit vermeldt is de Raad van oordeel dat de gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is. Zowel de naam van de verzoekende partij wordt duidelijk vermeld, alsook het gegeven dat aan leden van de Somali Banjuni gemeenschap geen paspoorten worden afgeleverd. Bovendien gaat het attest uit van de Somalische ambassade. Hieruit blijkt voldoende dat de verzoekende partij de Somalische nationaliteit heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen betwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU